

PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA 2022

CATEGORIA RELATS BREUS DE TEMÀTICA LLIURE

AUTOR: Autor: Eva María Baos Ruiz

No em traieu el sol

L'hivern s'abatia cruelment sobre la comarca. Violentes ràfegues de vent aixecaven remolins de neu. Els plans s'encenien en un silenciós duel de flames d'or. Aviat la nit estendria amb les seves magnífiques ales un mantell de vellut negre. La Maria observava a través dels vidres de la finestra el crepuscle com a devota sacerdotessa de l'art, fixava els seus ulls en el destenyit firmament, es perdia en l'horitzó. En sentir com el vent bufava amb força contra el tir de la xemeneia, es va alegrar de no haver-se entretingut en el passeig i d'estar ja de tornada a casa. Va agrair ser dins de la vella casa. Va contemplar el seu propi reflex en el cristall. Va sospirar. Ja no era tan jove, el pas del temps li havia deixat empremta en forma de petits plecs al voltant dels ulls verds i alguns brins de plata en el seu cabell castany. La lluna apuntava ja el seu níveu rostre per sobre dels núvols impacient per vestir la nit. Es va deixar abraçar per la màgica llum lunar que travessava els cristalls, la mateixa que la va fer viatjar en el temps fins a la seva infància. Es va sentir de nou nena en evocar la seva terra natal. Va estudiar en un col·legi per a noies, allí era una més entre les seves companyes. En la universitat on era una de les poques dones estudiants de la seva classe. Amb quina intensitat va viure aquells anys! I va ser llavors quan va recordar com el va conèixer. En classe aviat va cridar l'atenció de l'Albert. Al principi, la jove li va resultar solament atractiva, però quan la va començar a tractar, va descobrir a una dona culta, intel·ligent i tenaç, i es va enamorar d'ella. Tenien moltes coses en comú. A tots dos els apassionava la ciència. Tots dos eren forasters per voluntat pròpia en una ciutat que els acollia amb una abraçada. Que joves eren quan va quedar embarassada d'ell! Que dur tot allò que va venir després! La vida és un camí que no sempre s'obre per paisatges bells, va pensar. Hi ha llocs que mai deixen de fer mal per molt que un s'acostumi a mirar-los, per molt de temps que passi enfront d'ells, es va dir mentre la seva mirada es perdia a través dels vidres. Es va veure obligada a abandonar els seus estudis i quedar-se a casa dels pares fins que la família d'ell va permetre que es casessin un any més tard quan l'Albert va acabar la carrera. Va estrènyer els llavis en recordar que la seva sogra mai la va veure amb bons ulls. "Ella és un llibre com tu, però tu necessites una dona", li va dir una vegada al seu fill sense importar-li que estigués la Maria davant. El record d'allò la va sacsejar amb un cop sec. Quan ell va aconseguir treball en una oficina comercial, per fi van

poder viure junts. Va subordinar ella llavors les seves aspiracions científiques al matrimoni, a la maternitat. Va renunciar a ser ella mateixa. Al principi creia que tant de sacrifici valia la pena, el seu marit només viatjava ocasionalment i quan tornava ho feia carregat de regals, afecte i atencions. Més tard el treball requeria passar fora de casa dues o tres nits a la setmana. Aviat van començar les llargues absències i la solitud va començar a pesar-li també en aniversari i aniversaris. En els seus records, es va veure a ella mateixa asseguda a la taula amb el sopar preparat girant la mirada cap a la porta en cada cruixir de la fusta creient que era ell que per fi apareixia. I es va veure adormida en el sofà mentre els plats esperaven un comensal que no va arribar mai a temps. I al matí següent una carta i una disculpa per una altra absència que prometia ser l'última.

La felicitat s'espanta com una papallona en intentar aconseguir-la. Recollir-la és intentar junyir un grapat de boira. Existeix un abisme massa gran entre la realitat i els somnis, va pensar. Els somnis de la infància havien fugit emportant-se amb ells també l'amor, el respecte i l'admiració que l'Albert sentia per ella. Definitivament la vida no era la gloriosa vall de flors que havia imaginat quan era petita. Va sacsejar el cap en un intent d'espantar aquests pensaments, desitjant poder sepultar-los per sempre sota la terra de l'oblit, no volia que la seva ombra l'acompanyés mentre visqués. Quan era jove mai va permetre que el dolor o l'adversitat li impedissin seguir endavant. Va recordar amb un lleu somriure una vella anècdota que li van explicar en classe d'història: Contaven que Alejandro Magno va oferir obsequiar a Diògenes amb els dons que li sol·licités. Però el filòsof només va demanar una cosa: que l'emperador es fes a un costat: "Que no li traiés el sol". I això era tot el que ella creia llavors que necessitava per a vèncer l'adversitat, que sortís el sol cada matí. Estava convençuda que no importava el que li succeís en la vida, l'important era l'actitud amb la qual ho afrontava, l'actitud obre portes on abans només hi havia murs. Tal vegada aquesta manera tan estoica de pensar de María es devia a la seva ment pràctica i matemàtica. Si no pensés així no seria María, es deia. Un temps després que les absències de l'Albert comencessin a convertir-se en un costum va decidir que no es quedaria esperant que el seu marit tornés. Va prendre les regnes de la seva vida, es va matricular de nou en la universitat i va acabar la carrera. S'alegrava d'haver-ho fet.

Va girar els ulls a la carta que feia estona sostenia a la seva mà dreta, a les lletres gargotejades. Aquell matí el carter l'havia despertat d'hora. El teu marit t'ha d'estimar molt, t'escriu cada dia una carta, li va dir en lliurar-li el sobre. El full de paper es desfeia entre els seus dits. La va doblegar dues vegades, i la va llançar al foc que crepitava en la xemeneia.

No és el meu marit el que m'escriu les cartes, va desitjar haver-li confessat, però en el seu lloc l'havia mirat als ulls somrient-li incapaç d'articular paraula. En el fons de les seves fosques pupil·les s'endevinava una espurna de llum capaç d'il·luminar la nit. I així li va sostenir uns segons la mirada contenint l'alè fins que ell es va acomiadar: Que tinguis un bon cap de setmana, María! "Cap de setmana", això significava dos dies sense correspondència, va pensar amb amargor mentre contemplava com el foc consumia la carta que ell li havia portat. Va sentir que també cremava foc en el seu interior. Feia un mes que una nova il·lusió feia que es despertés a l'alba, triés el seu millor vestit i esperés impacient d'il·lusions, ardent de desig i somnis nous, que el jove carter truqués a la seva porta i li lliurés la seva carta. Va estar lamentant durant una llarga estona que no fos dilluns l'endemà. No podia suportar dos dies sense veure-ho. Va voler sortir a buscar-ho, abraçar-ho i confessar-li tot el que sentia, però la seva ment matemàtica va posar fre al cor embogit: Encara que sacsegis amb totes les teves forces el rellotge de sorra, cada gra caurà al seu temps, es va dir així mateixa: tot en el seu moment. I pensant en això es va quedar adormida.

L'albada alçava el seu vol silenciós i s'escampava pels camps blancs. Els primers raigs de l'aurora dibuixaven els perfils dels pujols que se succeïen com a gegantesques ones de neu. La Maria no té pressa per llevar-se i es cabdella mandrosament sota els càlids llençols. Ha somiat amb ell i tanca els ulls per a reviure el seu somni una vegada i una altra.

El timbre de la porta la sobresalta. És dissabte. No ha d'anar a treballar. Els nens estan de vacances a casa dels avis. No espera visites. Es cobreix amb un xal i baixa al primer pis mentre es pregunta qui seria el que colpia amb tanta insistència la porta.

Retallat al contrallum del començar el dia, el bell perfil del jove carter es dibuixa sota la llinda de la porta: "Es diu al poble que no és el teu marit el que t'escriu les cartes que et porto cada matí". Ella a penes sent aquestes paraules. No pot deixar de mirar-se en els seus ulls. Tractant de contenir el cor desbocat, la María baixa la vista, es fa a un costat i el convida a entrar, entén que ha arribat el moment de confessar-li qui li envia aquelles cartes. Ell no la deixa parlar: amb el dit índex sobre els seus llavis li demana que guardi silenci, no és necessari que li expliqui el seu secret perquè ell ja ho sap. La María vol saber qui li ho ha dit. "Tu mateixa anit, en un somni", li murmura dolçament a cau d'orella.

En caure les ombres, la lluna corona el cel de llum i desplega les seves ales com un Ocell Fènix de gel i plata. Després d'un finestral que dona a la plaça, una xemeneia crepita incansablement. Enfront de les flames, dos cossos cremen fosos en una apassionada

abraçada que promet el somni d'un futur junts en el qual ja no serà necessari que la Maria
escrigui més cartes.